

[Hasle.]

6 Mill. Kr. for Øjeblikket, og det er dog vist meget uheldigt at maatte opere med en Serie paa 6 Mill. Kr. Jeg henstiller til den højtærede Ministers Overvejelse, om der ikke bør tages en nærmere Drøftelse op med Kreditforeningerne om dette Punkt. §§ 2—4 er i Virkeligheden kun en Gentagelse af de Bestemmelser, som vedtoges ved Konverteringsloven af 29. April i Aar. Det konservative Folkeparti kunde dengang ikke medvirke til Gennemførelsen af Bestemmelserne; vi modsatte os dem dog ikke direkte, vi undlod at stemme. Vi er selvfølgelig stadig betænkelige ved denne Lovgivning, men paa den anden Side, da det nu engang er gældende Lov, saa sker der jo intet ved, at det gentages her, og nogen afgørende Hindring for vor Medvirken kan vel en Gentagelse af disse Bestemmelser i en ældre Lov ikke medføre.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at mine Partifæller i det andet høje Ting, da der var Tale om dette sidste Lovforslag om Omskrivning af Restgæld til ny Hovedstol, i Landstinget fremsatte et mindre vidtgaaende Forslag, et Forslag, der var udarbejdet i Samarbejde med de mest sagkyndige paa dette Omraade. Dette Forslag blev, som alle Forslag i den Tid fra vor Side, fejlet til Side af Regeringen og Venstre. Jeg vil gerne henlede de høje Tings Opmærksomhed paa, at alle de Kreditforeninger, der har benyttet Loven af 29. April 1933, har holdt sig nøje til det Forslag, som vi fra konservativ Side tilbød Regeringen og Venstre. Jeg synes, det maa stemme den højtærede Regering og vel ogsaa Partiet Venstre til Overvejelse, forinden de Herrer fejler Forslag fra konservativ Side ned af Tingenes Borde.

Den Kritik, det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte over for Lovforslagets § 6, kan vi fra vor Side i det store og hele tiltræde. Formuleringen med Ordene „og anden Hjemmel, der kan sidestilles hermed“, altsaa med Statutter, Vedtægter og Fundatser, er dog vist for ubestemt, og særlig betryggende finder vi det ikke, at det er den højtærede Indenrigsminister, der suverænt skal afgøre, om det er en Hjemmel, der kan sidestilles dermed. Men saa staar der i § 6, 1ste Stykke, at der

„ikke maa erhverves Pantebreve, der har Sikkerhed efter de nævnte Regler, til en saadan Kurs, at der derved opnaas en højere effektiv Rente end 4 pCt. p. a.“

Det vil altsaa sige, at disse Institutioner ikke vilde kunne købe en 4 pCt. Kredit-

foreningsobligation til Kurs 99 indtil denne Lovs Udløb, og det er jo i alt Fald indtil 1. Januar 1938. Det tror jeg rigtignok er at tillægge de øjeblikkelige Renteforhold, som vi endda kunstigt maa hjælpe paa for at faa ned til 4 pCt., en altfor langtrækkende Betydning. Det er en fuldkommen urimelig Bestemmelse, at disse Institutioner ikke skulde kunne erhverve Obligationer med en højere *effektiv* Rente end 4 pCt. I det hele finder jeg, det er en højst mærkelig Bestemmelse, at det er den højtærede Indenrigsminister, der kan afgøre, om denne Bestemmelse skal begrænses, eller om den helt skal ophæves. Skulde der overhovedet være Tale om noget, saa maatte den efter en vis Tids Forløb fuldstændig bortfalde af sig selv.

Trods de kritiske Bemærkninger, jeg paa mit Partis Vegne har haft at fremsætte mod dette Lovforslag, mener dog mit Parti, at Tiden, jeg kan sige paa Trods af Regeringens Rentepolitik, er moden til Konvertering. Vi tillægger Konvertering Betydning, mindre med Hensyn til Lettelse for Landbruget end for en almindelig Sænkning af Renteniveauet som Helhed her i Landet, og vi kan derfor tilsige Lovforslaget en velvillig og hurtig Behandling i Udvalget.

Til Slut skal jeg gøre nogle ganske korte Bemærkninger om Lovforslaget om Rentebevillinger. Dette Forslag forekommer mig at høre hjemme i en længst forsvunden Tid, i en Tid, da man troede, at den nominelle Rente var Udtryk for noget af faktisk Betydning, da man troede, at blot man fastsatte en eller anden bestemt Rente, saa var det godt, en Tid, da man oversaa, at foruden Renten spiller Kursen en afgørende Rolle. Det forekommer mig at være Udtryk for en enestaaende Naivitet at tro, at man kan sænke Renteniveauet ved at bestemme, at der ikke maa tages mere end 5 pCt. i Rente. Nej; for at kunne gøre det, maatte man ogsaa kunne bestemme Kursen, og det kan man ikke. Paa den anden Side kan det vel ikke spille nogen større Rolle, om man sætter 5 pCt. eller man sætter 6 pCt. Det maa man tænke lidt nærmere over, noget afgørende kan der vel ikke foreligge i saa Henseende.

Forslaget har faaet en lille Tilsætning siden sidst. Det hedder nemlig nu i § 3, sidste Punktum:

„Den paa særlig Hjemmel hvilende Ret til uden Bevilling at oppebære højere Rente end 4 pCt. p. a. berøres ikke af nærværende Lov.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede